

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI MEGYEI KÖZLÖNY.

Megjelenik hetenkint háromszor: vasárnap, kedden (félféven) és esztőtörtökön.

Szerkesztelői árteszethetni: naponta délelőtt 11 óratól 12-ig.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.
 Helyben házhoz küldve:
 Éves díj 8 frt.
 Fél éves 4 " "
 Negyed éves 2 " "
 Kialdó hivatal:
Nadasch, Muzsik és Partics
 könyv- és könyvnyomtatás
 a városközpontban, hová
 az előfizetők és hirdete-
 sek küldendők.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.
 Vidékre postán küldve:
 Éves díj 9 frt. — kr.
 Fél éves 4 " " 50"
 Negyed éves 2 " " 25"
 Szerkesztési iroda:
Sötét-utca s. székes-utca sarkán, Hofneder-féle házban,
 hová minden lap szel-
 lenyi részét illel közlemény
 küldendők.
 Bérmentesítések nem
 fogadottak ki. Készítők
 nem adtak vizsát.

Hirdetések lapunk számára felvetnek: Budapestben, Lang Lajos, Gizella-tér 3. sz. — Haasenstein & Vogler, Dorottya-utca 11. sz. — Goldberger A. V. Váci-utca. Külföldön: Bécsben, Mosse Rudolf I. Seilerstrasse Nr. 2. — Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse Nr. 10. — Daube G. L. és társa I. Wollzeile Nr. 12. — Oppéik A. I. Stubenbastei Nr. 2. Dukés Miksa I. Riemergasse Nr. 12. — Stern Moritz I. Wollzeile Nr. 25. — Rotter és társa I. Riemergasse Nr. 13. — Danneberg I. II. Czerniplatz Nr. 5. Hamburgban, Haasenstein & Vogler. — Frankfurtban a M. Daube G. L. és társa.

H I R T É K.

Öngyilkosság. Biró Antal szabadkai köztisztviselőben álló törvényes elnök fia Dező, volt egy éves önkéntes a közös hadseregben, múlt hó 31-én délelőtt 10 óra körül a szabadkai „Post szálloda” 9. sz. szobájában szíven lölte magát. A lövés hallatára a szolgáló személyzet jelentést tett a kapitányságnak, mely a helyszínen megjelentén, már a halált konstátálta. Az öngyilkosság oka ismeretlen s legkevésbé sem sejtendő, annál is inkább, mert a szerencsétlen fia husvétii ünnepeket szülőinél vígan töltötte el és kedden szintén jó kedvvel utazott fél Budapestre szolgálata folytatása végett. Szabadkára március 31-én a reggeli vonattal érkezett vissza polgári öltözékben, a „Post” szállóban szobát fogadott, szülői azonban csak a szerencsétlenség megtörténte után értesültek hazajöveteléről.

Jubiléum. A bajai orvos-gyógyászati kar egyetelműleg elhatározta, hogy egyik kiváló és díszes tagja, dr. Lemberger Henrik ur 70-ik születésnapjának évfordulója f. é. április 1-en megünnepli és e vegyül jobboldalra öttágu bizottságot választott, mely a jubilarának a kartársak ösztöne szeretétt és ragaszkodásait tolmacsolta. A küldöttség tegnapelőt délben dr. Lemberger uralmi tiszteltet, szonoka szentiványi dr. Ivanovic Pal volt. Este 8 óra körül a „Barany” szálloda emeleti termében diszvacsera rendeztetett a jubilaris tiszteletére, melyen az orvosok és gyógyszerészek kivül az előbbiek tisztelői és baatai is részt vettek.

Eljegyzés. Új. Boskó Mór topolyai bírtokos eljegyezte Nikolsburger Szidónia kisasszonyt, dr. Nikolsburger Károly nével korokban ismert és becsült orvos ur kedves, művelt leányát.

Kinevezés. A pancsovai kir. törvényszék elnöke, a vezetés alatt kir. törvénysekhez Lemberger Armin bajai ügyvédjelölt díjtalan joggyakorokká nevezte ki.

Adán f. hó 2-án értekezlet tartatott, melynek célja volt a nagybecskerek-kikindai vasút tarsulat — mint az O-Becskőti, Petrovcsello, Mohol, Ada, Zenta, O-Kaniszanál át Szabadkára építendő szárnyvonal elomunkálatainak engedélyesére és az illelto közseké közt, a kivétel tekintetében tenállo ellenertes nézetek összegyeztesese.

A karlócazi congressus kir. biztosai az „Ujvidék” szerint Parscstich Feix fispán fog kineveztetni.

Nemes lett. A szabadkai takarékpénztár és népbank a múlt hét közgyűlésen a győri arvizkarosultak javára 100 frt szavazott meg.

Szabadka-bajai szárnyvasut. Baja város közönsége körében mozgalom indult meg egy, a magyar kormányhoz intezendo felirat készitese és küldetésig menesztése iránt, hogy a közmunka és közl. miniszter a szabadka-bajai szárnyvonal kiepitését kezdesse meg. E felirattal eddig majdnem ezer ember jta alá, s az aláírások ez évi ápril hó 10-éig tartanak. Szabadka város sem nyugszk, mert ép a legutóbbi közgyűlésre nyújtott be Miloszlavyics M. bizottsági tag által egy indítvány hason értelemben.

Uj képviselő. A siklósi választó kerület Baranya vármegyében Olaj Lajos bajai ügyvédet a függetlenségi párt jelöltjét egyhangualj képviselővé választotta.

Eisenstädter Mór O-Kaniszan eljegyezte Klein Jolan kisasszonyt Hódmező-Vásárhelyen.

A lutri. Geiger Salamon szabadkai lakos egy szabadkai lottoüggyütödében három szamat tett s csakugyan ternet csinált. Azonban a lottoüggyütöde vezetője egy szamat hibásan írta föl s így daczára annak, hogy a saját betéti jegye szerint ternet csinált, a nyereséményösszeget nem akartak neki kiszolgáltatni. Nevezett pert indított, mely megarta mind a három forumot s a curia következo döntvényével írt véget: „Lotto betéteknel a nyeresemny csak a lotto leltárban elhelyezett eredeti sorsjegyek szerint fizetendő ki — úgy hogy ha a betéti jegy számai meg nem egyeznek a beküldött sorsjegyek számaival, azanok figyelembe nem vétetnek. A lottoüggyütő nem tekinthetik a kincstár megbízottjának, a kinek tekykedésért a kincstár felelos lenne; ha tehát annak hibája, tévedése igazoltatnék is, a kárositést csak a lottoüggyütő vonható feleletre, de maga a kincstár — lotto jövedek nem kötelezhető fizetésre.”

Kameniczan múlt szerdán a villám leütött egy Dunapart melletti házba, mely a nagy eső daczára, tüzet fogott és leégett.

A magyar nyelvben kevésbé járatos vagy egészen járatlan népsoklak tanitók számára, a magyar nyelv elajajitása céljából, a f. évi nyári szünidő alatt hat heti pottanfolyam tartatik a következő városokban, ugymint: Leván, Losoncvar, Sárospatak, Baján, Aradon, Szegeden, Kolozsváron, Székely-Keresztúron, Zilahon, Máramaros-Szigeten, Győrött, Szombathelyen és Csáktornyan.

A bajai kath. hitközségi képviselői válogatották Drescher Ede polgarmester választott meg.

A magyar korona területén felgalkozó gazdatisztek és erdeszek segély egyesülete folyó évi ápril hó 15-én tartja ez évi közgyűléset.

A vallás- és közoktatásügyi m. kir. miniszter f. é. 9981. szám a. a következő rendeletet intézte az összes tanfelügyelőkhoz: Az orsz. tanitói képviselöi közgyűlés ezenel f. évi augusztus hó 20-ára Budapestre összehiv. Midon errol civemet értesitet, egyezmsind utasitom, hogy az 1881-ik évben tartott hasonló gyűlésrol szerkesztett s általam jóváhagyott „Az országos tanitószerületi képviselöi közgyűlés szervezete” 1., 2., 3. és 4-ik §-ai értelemében a tankerületben levő minden tanitói-egyletet és testületet értesiten, s hívja fel az arra illeltek tanitói-egyleteket s testuleteket, hogy 1. az említett második orsz. tanitói képviselöi gyűlésre egy vagy két képviselő-tagot válasszon meg; 2. tanácskozzon az illelto egylet arról, hogy mely tárgyak volnának ezen második orsz. képviselöi gyűlésre kitűzendők és azokra nézve tegyen ide felterjesztést; 3. annak idejében jelentsse be címzed hozzám, hogy mely egylet választott és kit, vagy kiket választott képviselőkkül. Kelt Budapestben, 1883. évi március hó 19. Trefort, s. k.

A temerini községi magyar katholikus polgári kör alapszabályai, a m. kir. belügyminiszterium által f. évi 18,681 sz. alatt a bemutatási záradékul ellattak.

Kuczura községben a postamesteri állás üresedésben van; kervények a temesvári kir. postaigazgatóság-hoz három hét alatt intezendők.

Jankovácson március 31-én tánczcsal összekötött játékoknyel előadást rendeztek az ottani műkedvelők. Szinre került a „Czigány” című népszinnü.

A legutóbbi népszámálás szerint Magyarországon 79,393 cigányt irtak össze.

Két javaslat.

II.

JAVASLAT

a regalé megváltása tárgyában.

Mondja ki a törvényhozás, hogy az állam és a közsegek közösen megváltják a királyi kisebb haszonveteli jogokat, de nem ezek értéket, hanem csak öt. egész hét évi átlag szerint konstátál, évi jövedelmüket szelgáltatják ki, a regalé-jogosult földbirtok mindenkor telegényül tulajdonosának. Ezen célból minden közseger, a területén megváltott regalé jelenlegi évi jövedelme erejéig, az állam és a közsegek összesége

A „Zombor és Vidék” tárcaja.

Első szerelmem.

„Régi dal, régi boldonságról.”

A szegény kis Matyika meghalt. Sírva állotuk körül kis kalitkáját, a melyben meg tegnapi új türegn ugralt és felvidított bennünket csengő hangjával. Reggel mindig ó kellett fel, és habar nagyon szerettünk volna tovább aludni, megsem tudtuk rá haragudni, hanem inkább keseriten ittuk meg reggeli kávéunkat, csak hogy neki annál több cukor jusson, és most a keserü sors eivitte tonalok örökre. Merveen feküdt a kalitka fenekén, elnémult örökre. . . .

Etemetük. A kert legszebb helyén kies liget árnyában ástuk a gidórt. A kis Emmike kívánta e helyet, és a kis Emmike kívánása parancs volt előttünk. Aztán szép temestést rendeztünk. Elöl ment a pap, ezt a szerepet Emmike elmes batya vállalta el és sikeresen meg is oldotta, a mennyiben a szakacsne fekete halokörmösét magara ötvén, szakasztott képmása volt egy ottani kaplannak. Következett Emmike két barátja e kopsorával. Egy régi szívankatujába rozsaalevek leg oktetitük kedvezni madarkankat, föledere pedig a legszebb virágokat tettük. Közvetlenül a kopsó után ment Emmike és en. A sir szelén letetjük a kopsórt és én tartottam a halotti beszédet.

„Porból vagy és porrá lész!” E mondatból kiindulva fejtegettem nagy bölcsen, hogy ez a sors mindnyajunkra var. Mindnyajam meg fogunk hainni és a masvilágba nem vihetünk egyebet, mint szepitlen, tisztá lelkiismeretünket, mely vedem fog a legfelsőbb itelösek előtt. Ezt pedig korán elhunyt kedvezünk teljes meretekben bírja; o bennünket mindig felvidított, ha szomorua voltunk és elég gyakran volt okunk rá, mert sokszor nem tudtuk a lezetek, és ha ily esetben megdorgáltatunk, akkor o hozzá mentünk és o elkezdett nekünk danolni; sohasem szuevettett rekedtségben, migraiban s uflele modern betegesgekben, a melyekkel a dalnokok a közönséget bosszantani szokják, és mi volt jutalmá? Egy pár darabka cukor, de laberkoszoru soha. Szörnyü erzekeny dolgokat mondhattam, mert a gyászoló

gyülekezet nagyon sirt, söt a pap szemében is csillogtak könycsöppek, pedig az oly köszívü volt, hogy pl. legnagyobb évezetet talalt abban, minden békát melyet birtokába kerített, elevenen szaptapintni. (kesöb csakugyan meszaros lett belöle.) Sokáig szónokoltam s minek tovább beszélnem, annal hangosabban zokogtak, söt a midon az elmaradhatlan vegszohoz értem: „Felejteth len, draga barátunk, nyugodjai békében”, akkor már en magam is sirtam.

Még a pap mondott egy rövid imát, a magával hozott latin olvasónkönyvből valaminél előolvasván, a mi annal ajátosabban hatott ránk, mert sinken sem etette, azután átadtuk a halottat az anyaföldnek, és pár perc múlva egy kis domb jelzé azon helyet, a hol draga barátunk nyugszik örökre.

Mindnyajam eltavoztak, csak Emmike és én maradtunk vissza. Csend volt körülünk, csak a tavaszi szello süsögött halkán a lombon keresztül és meghajtogatta a virágok fejét, mintha ok is résztvennének gyászunkban, és a veretek, melyek ott fenn az agakról kíváncsian néztek le, nem csirpelték, hogy ne zavarják Emmike gyászat. A kis lány meg mindig terdelit kedvence sirlján, de most már nem sirt. Gyönyörü szép fekete szemével merengve nézett a sirlháromra, fényes fekete haja göndör firtókban kanyarodott lihomfény nyakra körül és neki túlvilági kinezést nyújtott, en pedig ajátatosan néztem ez anygali lényre. Aztán én is leterdeltem, átkaoltam karcsu derekát s halkán sugtam fülebe:

— Emmike, fogsz-e akkor is úgy gyászolni, ha majd engem eltemetnek?

Jedten ugrott fel: rám szegezte azokat a nagy fekete szemeket, melyek a gyermeki ártatlanságot oly híven tükrözök vissza, s hozzám simulva, mintha félt volna, hogy már itt a halál, mely engem elragad, kétségbeesett hangon kiálta:

— Te nem fogsz meghalni, nem szabad! — és aztán lágy hízölő hangjával folytatta: — ugy-e kedves batya, nem beszélst többé a halálról, én félek töl.

Emmyke akkor tizenkét éves rendkívül szép gyermek volt. En három évvel voltam idösebb nála és mivel anyja közel rokonom volt, tanulmányaimat abban a városban vezettem és náluk voltam szállásolva már több év óta. Így én Emmikével együtt nevelkedtem s a kis

lány úgy hozzám szokott, hogy mindig sirt, ha a vakációk bennünket pár hetre elváltakoztak. Ha autan az iskoláék kezdetén visszatartom, nem gyoztek ellege meselni, hogy Emmike, a fúrge, emik Emmike, mely szomorú volt tavöltemen alatt s mikent varta azt a pillanatot, a melyben visszaérkeztem.

Szülei örömmel néztek át a szoros viszonyt, mely bennünk mindinkább egymáshoz közelebbre hozott; persze ok nem gondoltak, hogy az a kis család istenke furesa játékok szokott üzni az ilyen gyermekviszkekkel, ok bennem csak a jó, szorgalmas tanuló láttak, kinek társalgása csak előnyövel lehet leányukra nézve, és nem is sejtették volna sohasem, hogy a folytonos együttél, a rokonok közti természeteszerü bizalmassag oly érzelmeket fog szivünkben keiteni, a melyek ránk nézve veszélyessé is lehetnek.

Ok nem sejtették, hogy én Emmikét szeretem, oly forró szeretem, amint egy tizenöt éves férfisz szeretni képes: és mily boldog voltam, a midon észrevettem, hogy viszonzszeret. Ezer apró vonás elárulta, hogy nem vagyok közönyös ellötte, lezetük minag velem tanulta, a francia öránál melletten üt és szemel elarultak örömet, ha a nehez conjugatiozokat hiba nélkül elmondmat a szigoru guvernentának. Esténtenek Holtmann elbeszéléseit olvastam el neki, és o nagy figyelemmel kíserte az egyszerű történeteket, de csak akkor, ha én olvastam.

Láttam ebbol, láttam sok másból, hogy szeret. Mint egyetlen leány, melynek nem kell felnie, hogy egy szép huya majd idő ellöt elhomályosítja, korán lét belöle „nagy leány”. Már tizenkét éves korában vezette a háziaszony szerepét a konyhában, és én ezt annal nagyobb örömmel néztem, mert sohasem feledkezett meg rólam, ha valami jó falat volt készölben. Kivátl ha marok rétest süttötek, akkor a nem sohasem foghatta fel, hogy mért lét oly keves belöle és a szegény szakacsnet gyanuba vettek, pedig az ártatlan volt. En akkor a marok rétest roppantul szerettem, Emmike után legobbja a világon. O tudta ezt és azért tele rakta valamennyi zsebeit vele és ebéd után, a midon a papa emelt „teketére”, a mama pedig lefeküdt aludni, és a kiallhatatlan guvernante is visszahuzódott szobájába, hogy sohajtozok rég elmúlt ifjúsága után, akkor Emmike az én ölemben üt, abban a kis ligetben, és mi becsületesen

által is garantított 6 ftos jàradéjegyek bocsátának ki, olyképen, hogy ha például valamely regalé-jogosult földbírtok jelenlegi, évi jövedelme 102 forintot tesz ki, annyi 6 ftos jàradéjegyek állítanak ki az illető földbírtok részére, a hányszor 6 forint a 102 forintban benne foglaltatik.

Az új módon kibocsátott regalé megváltási jàradéjegyek az illető regalé-jogosult földbírtok helyrajzi számfjára szólnak s attól el nem különíthetők, illetve azok tapadva maradnak s a földbírtok nélkül másra át nem ruházhatók.

A regalé-jogosult községek számára kibocsátott regalé-jàradéjegyek az illető községekre szólnak s az azok után folyóvá teendő jàradék csakis az alább felsorolt czélokra fordítható.

A regalé-jogosult egyes földbirtoktest felszámítása esetében pedig, az I. javaslatban erre nézve megállapított elvek irányadók.

Az újlépben a községek s az állam által megváltott regalé, a községek által kiküldendő megbízottak s az állami, pénzügyi községek által egyedülrésztként kezeltetők az egész országban. Az itálak kisebbben való kimérése pedig, minden községben, az addigi árárhoz képest, 100%-nyi áremeléssel történik. A fölbi királyi kisebb haszonvetési jogok, ugy mint a vadászati, malom-, halászat- és vízjog stb. jogok, addigi konstatált évi bérleti jövedelmüknél, a körülményekhez képest, lehetöleg szintén 100%-al magasabb bérleti összegért adandók ki.

A regalé központi alapja, a kezelési költségek levonása után, új módon befolyandó, évi jövedelméből, mindenek előtt a regalé megváltási jegei után járó, évi jàradék, utólagosan fizetendő két felváltás részben, tételik folyóvá. A regalé-jàradék kifejtése után lemaradó nyereménynek 5%-a, a regalé-jàradéjegyek tartalék-alapjának képzésére fordítottik mindaddig, a míg az a regalé után fizetendő évi jàradékna megfelelő töke nagyságára növekszik fel és pedig új nagyságra, hogy azon töke az összes jàradéjegyek után folyóvá teendő, évi jàradékösszeget 3%-os kamattal melletti is, fedezhesse. A nyereménynek felmaradóra 95%-a pedig, két egyenlő részben, az állam és a községek között osztatik fel. A községek összeségére eső nyereményösszeg azon arányban oszlik fel az egyes községek között, a mily arányban ezek a nyereményhez járultak, nem lévén joga az egyes községeknek többit igényelni, mint a mennyivel e nyereményhez járult.

Az egyes községre új módon eső nyeremény, a regalé jogosult község javára kiállított jàradéjegyekből befolyó, új összeggel együtt, első sorban járási szegénykor és árvaázak, másodsorban községi, elemi földművelési- és ipariszkolák, harmadsorban járási, magasabb földművelési- és ipariszkolák felállítására és fenntartására, negyedsorban pedig a községi rovatlat fedezésére fordíttatik. A magyar kincstár javára eső nyeremény ellenben, első sorban az I. javaslat szerint, a földbirtokosok és a háztulajdonosok javára fizetendő, évi kamattalozott fizetésére, másodsorban hazai, mezőgazdasági czélok elmozdítására, s harmadsorban a netalán évi deficit fedezésére fordítandó.

A hitelre szorult regalé-jogosult földbirtok tulajdonosának azonban jogában állandó egy olyan törlesztési

kölesönt felvenni, melynek évi annuitása 32, vagy legfeljebb 38% évi törlesztés mellett, ezen regalé évi jàradékában a fedezetet teljesen fölleli, úgy, hogy a földbirtokos javára évenként folyósítandó regalé-jàradék, a veit kölesönt után járó, évi kamattól és törlesztési hányadot egészen szótjárassa.

De ezen kölesönt szintén az I. javaslatban érintett, általán tervezett, később bemutatandó s egészen új rendszerben nyugvó földhiteltörvénylöt vendő fel, mely, belső szervezeténél fogva, a kölesönvevő földbirtokot az intézet szorosán vett nyereményben részesíti és egy sajátos módon, a jelzálog számára, a kölesönvevő összegnek megfelelő új tőkét s így ezen kölesönvevő segítségével, a regalé-jogosult földbirtoknak, a javára folyó regalé-jàradék értéke $\frac{1}{4}$ -ának megfelelő nagyságu, új tőkét alkot.

A regalé megváltására szolgáló czimleteknek, a regalé-jogosult földbirtokokhoz való lekötésével, azon czél lebeg szemekel előtt, hogy elejét vevyüik azon vézgetes bötöltség megújulásának, melyet a nemzet 1848-ban kötött el, midőn a szabad földesnek után nyitandó és a nemzet intellektuális erejét gyarapítandó, a rögöz kötétt fíait a beföldi jobbágság alól egyik kezével felszabadította ugyan, de ugyanakkor másik kezével, ezen idvös eszmének a gyakorlati életben való fonák alkalmazása által, az egész magyar földet s ezzel együtt a nemzet összes, — tehát addig szabad fíait, t. i. a földesurakat is, — a külföldi tributatúra alá tette.

(Vége következik.)

KÜLÖNÖZTETŐK.

A kiájszott orvos. Két angol — különben jó barátok — együtt utaztak Franciaországban. Az egyik édvetszáryesen megbetegedett. A jó barát orvost hívatott. Az orvosnak nem nagy kedve volt a receptek írására, a beteget, mind a két esetben önté lesz a száfrankos. A beteg par nap múlva meghalt, az orvos pedig követelte díját. „Meggyógyította?” — kérde az Aesculáptól. „Nem.” „Megolté?” „De uram” — monda serdüve az orvos. „Jó éjszakát uram!” volt a rövid válasz.

Fényképek emberi testen. Most már neucak neyjegyeket, porczellan talczakait lehet fényképekkel elátni, hanem az ember bőrére is csinálnak már fotográfiákat. Legalább a már eddig tett kísérleték bebizonyították, hogy az ember bőrére is lehet úgy preparálni, hogy a fényképezésre alkalmas legyen. A bort a kiszemelt helyen sos vízzel s azután gyöngye saletromsavas czzist oldattal kell megnedvesíteni, mire a fotográfus igen könnyen vezetheti a bor-részletre a kívánt kepet.

A Gaulois' piros tójása. A parisi „Gaulois” hűvét; szama ritka piros tójással kedveskedett olvasóinak, minden példány melé egy elietbiztosítási kötvényt melékel. Neucak az elöztek kaptak új kötvényeket, hanem mindazok, a kik hűsvét vasarnapján vonatra, omnibuszra, betekozsra, folyami hajóra való szállakákkal alkalmaival egy „Gaulois"-t vásároltak. A biztosítási azonban csak a francia területen történt balesetekre szöl. A kötvény értelmében, ki a baleset alkalmaival oly sérülést szenved, hogy teljesen munkakeptelenné válik, 5000 frankra tarthat igényt; a kinek keze vagy laba kitörök ugyan, de azért még dolgozhat, 250 frankot kap s a ki legalább harmincz napig fekvő beteg lesz, 30 frankot. Ha valaki utazás közben valaminek baleset miatt életét veszti, örökösei kapnak 5000 frankot.

Elmes órát készítettett egy Golt Darius nevű ember Providenceben. Maga az óra ugyan mintegy kétszáz éves, de új gazdája különféle készülékekkel és a villamos erő segítségével egészen átájakította, olymódon, hogy az előcsarnokból az egész háztartást kormányozza. A ház kapujának kinyitása és bezárása az órát fölhúzza. A mutatató lapok belül fekvő készülék szürkeketek az előcsarnokot megvilágítja. Korá hajnalban, midőn a cselédségnek föl kell kelni, az óra a cselédszobákban csengetyüt höz mozgásba. Egy órával később más helyen alkalmazott csengetyüt által a háziaknak költi föl is ismét egy fél óra múlva reggelire hívja őket. Ugyanez óra összekötötetésben áll egy másik, a tulajdonos szobájában lévő órával oly módon, hogy mindkettő egyszerre üt.

Köszgazdaság.

Heti jelentés a budapesti gabonázterésdőröl.

Budapest, márczius 33. 1888.

Steiner Jozsef és Társa termék, gabona és bizományi cég jelentése.

A lefolyt heten az ázlet változatos irányzat mellett haladt, nevezetesen mozzanatok nem fordultak elő, az árak száradván tartossá maradtak. Burgózatot nagy mennyiségben exportáltak, — autólód kedvező árakat hozták, sára hejt, sára belt burgózatot. Felajánlat terelőmetek és kereske önként sziveskedének új faköznap nagyobb mustrazot bernesent ajánlatokk fölkeresni. B u z á változaton. Mat argezesek: Tiszvádieki pest és fehermegyei 78—79 kilo 10—10.10, 79—80 ki 10.25—10.40, 80—82 ki 10.50 —10.70, búszázt 25, búszákt 15, eszákmagyar 40, uszóság fajok meg továbbá 30—30 Árral olesóiban fizegetnek. Középs távaszra a g 13—13.50, R o z s esóiban. Elosorodó 7.30, közepes 7—, oláh 6.75. T e n g e r i szárd 6.35—6.50 kelt. Kíséda 5.75. máj—jún. 4.36. A r p a szárd, Takarmány 6.90—7.40, málaia 7.25—8—, sorföldet 8.50—9—. Z a b szárd 5.80—6.75 minöseg szerint. Tavaszra 6.50, oszre 6.55. B u r g o n y a k e r e s e t t, kivitelre 2.00—3 frög kelt. R e p e z e a u g —szépt. szárd 15 fr. V a d r o p e z e szárd 7.25—7.50. K e n d e r g 9.68, oszre 10.12. R o z s esóiban. M o h á r m a g 13—13—30. K o l e s k o r p a z a s o t t 2.35. K o l e s d a r a 5.20. T a k a r m á n y b u k k o n y k a z s o t t t r i e n z o t t 3.20, vetni való 8.50, zóball kevert 7.75. B ú z s á k s z o t t u l 11—11.50. B a b szárd Dunavideki 9—10—, erdeyi 9.25—9.75, bára 11—, tária 7.50, torpe 12.25. H e n z e e l o t t e g e t 9.50 kamattal ügyletek ugytelöknek korlátározott árakra és feladást vévenyék. Az éhhez minden városban televeho, hol pénzre lehetök. Z s á k k o l e s o n d i j t e t e n k e t d a r a t i o n k e t h a r o m e g y k r i e z a m i t a t k o z a n k i d e n d o a r u k h o z. K o z a k t á r i i l l e t e k á m e n e t i f o r g a l o m b a n 100 mámsza után az osztrak államvasut k o z r a t á r i a n 5.25 — F o v á r s t i k o z r a t á r i a n 7.05.

NYILTTER.

Borélesztő (TÖRKÖ),

(Weinhefe. Kläger)

sajlolt tésztaalak állapotban bármily mennyiségben a legkedvezőbb készpénzfizetés mellett vásároltatik. Ajánlatokat P. Z. 3430 chiffre alatt Haasenstein és Vogler (Otto Maass) Bécsben közzvetit.

Felölös szerkesztö: MÜLLERGYULA.

Kiadók és lapulajdonosok: Nadasch, Muzsik és Partics.

megosztottunk a zsakmányon, a mennyiben mindig egy álatat én, egyet o harapolt te aból az isteni maosk retestből. . . . Oly boldog voltam akkor, hogy az istenek is megínyhettek.

Boldogságban csak az egy szomorított, szereten volna nekem szerelmi vállomást tenni, de nem tudtam, hogy mikép, mert akarhányszor megküzdetim, megakadt a szó a torkomon és nem tudtam folytatni. Ekkor a szerencsés véletlen a gouvernante egy könyvet jászoitja kezembe. Nemet regény volt. Czímere nem emlékszem már, csak azt tudom meg, hogy olvasasaa alatt sokat sítam meg ama jelenéshz nem értem, midőn a történet hose szerelmet val ímadottjának. Ezt kívülről tanultam, és bár rengeteg hosszú volt az a monologus, sokkal könnyebben tanultam meg, miat a legkönyyebb fejkémetim.

Türelmetlenül vártam most az akámat, hogy ezt ervényesíthessen, végre megerkezett.

Egy szép nyári esten a gouvernante egy könyvet akart hozatni szobájából, mely a kert tölve végén egy látnok épületben volt elhelyezve. En kimeleztöm, de egy szigorú pilantás megbátietelt vakmerőségemert, mert a gouvernante oly szemeremes volt, hogy sötásem engedte hogy hátszójakat, azt a szent helyet, a melyben én szöltem álmat szölte, fehé megszentéltetsem.

— Emmi, menjen on.

— En félék, kisasszony, most magam abban a sötétben a kertén közsöl l menni.

— Majd én kísértem — szóltam én, és a kisasszony megengedte, de Emmikének szivere kötötte, hogy engem be ne eressen a szobába.

Az est gyönyörű volt. A csillagok oly fényesen ragyogtak az égen, a föld sokkal világosabban tüündökölt mint máskor, a virágoknak még nem volt soha oly csomó illatuk, mint ma, a szünység pedig fölényesen árákat zengedeztek. . . . Avagy csak ugy tünt föl ez nekem, mert Emmikét átkaróla ándogoltam a kertén keresztül? Nem tudom, csak arra emlékszem, hogy mintha alomból felébredtem volna, a midőn a kisasszony szobájához értünk.

Meg mindig Emmikét átkaróla tartottam, a midőn dacára a találonnak oelcipnik a szentelybe; az egész uton nemszóitk. En átöl gondolkoztam, ugyan hogy kezdjem most a szerelmi vállomást, mert kedvezőbb alkalom erre aligha nyílhatik, de akár mennyire törtém is a tejemet, nem akart eszembe jutni egy árva szó. Merengesemből egyszerre csak felhátszott az o edes hangja:

- Batya, eresz el, meg akarom gyujtani a gyertyát.
- Nem kell — felelek és nem eresztetem el a drága teremest.

— De hiszen sötétben nem találhatom meg a könyvet.

- Nem is kell az most, előbb akarok neked valamit mondani.
- Egnye, de különös vagy ma, hát azt gyertyafény mellett nem mondhatod?

— Tud okon rá a gyertyát meg nem gyujtani, mert akkor egész hátszógon látszatimba szállt volna, pedig orvám, hogy itt a pezsz, a vállomás már nagyon szorongatta szivemet, de a végzet összeeseküdtöt előemem, amit őj jöl tanultam kivülről, nem akart eszembe jutni.

— Mit akarasz hát mondani, beszélj már.

Már most mindegy, nem válogatom a szavakat, gondoltam magamban, följön a mi akar.

— Azt, Emmiké — drága, kedves Emmikém, hogy én teged, tudod, hogy hát így, nagyon szeretlek.

Emnyake hangos kacsagásba tört ki.

— Tudom azt, kedves batya, szép is toled, én is szeretlek, de már most engedj meggyujtanom a gyertyát.

— Igen, szereted, de én csak szeretlek ám. Tudod én teged, hogy is mondtam, na, én teged — feleslegül — akarak — vemni.

Hála istennek, hogy ez meg volt, már most eszembe jutott a többi is.

— Édes, kedves Emmykém, — folytattam, a midőn még mindig hallgatott, — toled függ most éitem bol-

dogsága, felelj kedvesem, galambom, akarsz majd fele segem lenni?

De o nem felelt, hanem fejcsékéjét vállamra hajvta el kezdett sírni. Most magamból szorítottam a drága lanykat, megcsókoltam piczi piros szájat, könyves szemekt és o türe.

Egyzerre csak világsóság úti meg szememet, előtűnik aioti gyertyával a kezben haladsapitán — a gouvernante. Emmiké kirantotta magat előlemésböl és kirohant a szobából. Most én követni akartam, de a kisasszony visszatartott és nagy hajlandóságot érzelt az iránt, hogy folytassam — vele azt a szerelmi jelenetet, a melyben Emmikével megvárattam, mert máskülöben mindent megmondó a papanak.

— Bámom is en, az a büntetés enyhébb lesz, — feleltem én hátrán.

Egy negyed óra múlva a bácsi előtt állottunk mindhárman. Megvallom, hogy reszketteim, szememeit a világrét sem emletem volna fel. Kinos volt a varázkos, még végre par Perez ulma megszólalt:

— Emmi, hogy neked a ferjezemetlet fejedböl kimejjen, hát netég nem kapsz oszonnat; tegéd öcsém, — most én hoztam fordult — nem bírhatetitek, mert hohapatun már a vakációjuk vannak s akkor úgy is haza megy, de ha megint vissza akarsz jónni eke a városba, akkor keress magának más lakást, vendéglő azonban mindig szivesen fogunk látni; On pedig — és ez a kisasszonynak szöl — sokkal tapasztaltsabban jart volna el, ha ahejt, hogy hozzaj jón psaszakodni, a gyermekeket megüldötte volna szabad akarata szerint, mert az ön korához selegy sem illök, ily jeleketek nekem részletesen ebeszteni.

A szentimentális nemet gouvernante elajlott.

Még három napig voltam X-en. Emmiké velem többé nem beszél, nem is nezett ran, és a midőn tole eibucszni akartam, kiszaladt az udvarba.

Emmikét azóta nem láttam. Vajon haragszik-e még mindig is ream?

Bárány Zsigá.